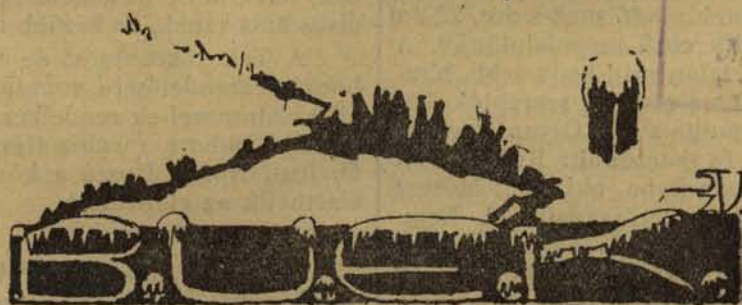

1-36
CENZURAT.

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

1936. JANUÁR

1-10.

IV. ÉVFOLYAM

1-2. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Az Uj Cimborá Családszövetség tagjainak, a munkatársaknak és minden kis cimborának boldog ujesztendőt kíván a

Szerkesztő néni.

Toborzó.

Bán Jolánka és Évike Turda, toborozták: Krasznay Irénkét és Ibolyát Turda. Szöcs Margit toborozta Keresztessy Józsikát és Sanyikát Satumare.

Az ügyes toborzóknak mindenkor kijár a dicséret.

Január.

*Ujév után január —
Várják sokan, várják már.
Ha van bundád, hó-sapkád:
Sok-sok öröm várhat rád.
Köröscolyázás, szánkázás,
Csak ügyelj, hogy meg ne fázz!
Meg ne izzadj, meg ne hülj:
Jégről ágyba ne kerülj.*

L. Ady Mariska.

A cluji kis cimborák karácsonyi mesedélutánja.

A Cluj-i kis cimborák első novemberi mesedélutánja olyan jól sikerült, hogy maguk a szülők kérték, hogy rendezzünk gyakrabban a gyermekeknek mesedélutánokat. Az Uj Cimborá szívesen tett eleget ennek a kérésnek s dec. 22-én megrendezte a második cluji mesedélutánját. A második mesedélután talán még kedvesebb, hangulatosabb volt, mint az első. A szereplők közül egyik a másikat multa felül. Olyan ügyesen szavaltak, énekeltek és játszottak. Kedves volt a kicsi 4 éves Boldizsár Baba, aki „Dal Mózesz fodoj madájta“ című versét szavalta el. Nemcsak tapsot, de sok csókot is kapott a kicsi Baba a szereplés után. Szavaltak még: Jordán Ily II. el. ot., Rosenfeld Sára II. el. ot., Ferenczy Géza I. g. ot., Sebessy László II. g. ot., Miklós Róbert I. g. ot., Orbán Laci I. el. ot. és Máthé Zoli II. el. ot. A közönség nagy tetszéssel hallgatta szép szavalataikat. Klein Aranka kedvesen mondta a prologot, Karsay Ilonka a monológot — a „Fifit“ — „A fényképész“ című rövid szindarabban Perinth Z. II. g. ot., Miklós Nándor II. g. ot., Martin Lajos, Mandula Erzsébet játszottak. A szerkesztő néni két hosszú mesét

mondott — egy mulatságos vigat és egy karácsonyi mesét. Az egyik érdekessége volt a mesedélutánnak a Martin Emmus, cimboránk karácsonyi kis szindarabja, amelyet ő maga tanított be a hozzá hasonlókorú és kisebb nagyobb cimboráknak. Szerepeltek a darabban: Licker Évi, Miklós Erna, Boldizsár Lili, Kacsur Anna, Pap Ilus, Sebessy László és Pista, Bogdán Mancsi és Martin Lajos. Nagyon kedves volt az Indig Editke hegedűszáma.

Éltrevalók, elevenek ezek a cluji kis cimborák — és ami a fő: nem hiába járatják nekik a szüleik az Uj Cimborát, tanulnak és okulnak belőle. Ők voltak az elsők az egész országban, akik a „Dobos Miklós kis perselye“ című mese nyomán a takarékoságot megkezdték.

*

A satu-marei ujévi nagy találkozóról helyszűke miatt a következő számban számolunk be.

Annyit már most is elárulhatunk, hogy a takarékosági mesének olyan nagy sikere volt, hogy a gyermekek közül 40-en jelentkeztek a mesedélután végén, hogy a takarékos cimborák közé őket is írjuk be.

Ezeknek azt üzenjük, hogy az összegyűjtött pénzeszkéiket szüleik kíséretében dr. Harcsai Géza ügyvéd, Hitelszövetkezeti elnök, úrnak vigyék el — ő szívesen áll a szülőknek s gyermekeknek rendelkezésére. Ő adja ki a takarékos könyvecskéket is. Az Uj Cimborá ugyanis vele folytatott megbeszélést a satumarei és környéki kis cimborák takarékoságára vonatkozóan. S mint a Hitelszövetkezetek Országos Központjának is igazgatósági tagja, szívesen vállalta az Uj Cimborák takarékoságára irányuló mozgalmának a vezetését és irányítását.

A takarékosok közé azok is jelentkezhetnek, akik most még nem tagjai az Uj Cimborá olvasótáborának, de később megrendelik a lapot.

A Takarékoságra, de magára az Uj Cimborá megrendelésére vonatkozóan is készséggel áll a satumarei-ek rendelkezésére Ferenczy Béla az Uj Cimborá megbízottja, lakik: Str. Stefan O. Iosif No. 8. Hozzá a közeli környékiek is befizethetik az előfizetést.

*

A turdai kis cimborák nagy érdeklődéssel kísérték a Cluj-i gyermekek első mesedélutánját s hogy olyan jól sikerült, gratulálnak nekik és üdvözlötüket küldik.

Érdekes megfigyelést tett egy természetrajztudós, miután a majmok életével hosszasan foglalkozott. A majmok — megállapítása szerint — épp úgy megöszülnek bizonyos idő elteltével, mint az emberek.

Uj esztendő küszöbén.

Piros rózsá, fehér rózsá
Nem nyílik a télben,
Azért nektek, drága szülők!
Ilyet nem is téptem.

Hideg télben, kertjeinkben
Nem virít a rózsá;
Pedig ez most kis kezemben
Jaj, be szép is volna!

Uj esztendő küszöbén hát
Megnyitóm a lelkelem;
Csupa napfény, csupa illat
Ez az én kis kertem!

Édesapám, édesanyám,
Virul szépen lám csak
Innen kell hát számotokra
Rózsákat szakítsak . . .

Cimboráknak s másoknak is
Szintén jut belőle!
Illatozzon a szeretet
Az új esztendőbe!

Földes Zoltán.

A nagyok nyomdokain.

— Mondd kis fiam mit szeretnél az anyuától? Karácsonyra kapni? Kérdezte az édes anyja Károlykától, még jóval karácsony előtt.

— Szeretném, ha egy kereskedést hozna, ahol polcok és fiókok vannak, melyekbe betegyem amit árulni akarok. Legyen benne mérleg is, mert anélkül nem is bolt a bolt.

— Ha jó fiú leszel, szólok az anyuának, ígérte meg édesanyja és Károlyka attól kezdve még jobban viselte magát. Egész kicsi korától a boltosságon járt az esze és mindég csak azt akart játszani, ha barátaival együtt volt.

A karácsony meghozta neki a vártavárt örömet, a szépen berendezett boltocskát, melyben polcok és fiókok sorakoztak.

Minden fiókra reá volt írva mit rejt magában. Volt ott rizskása, zsemlekása, kávé, cukor, tea, paprika, bors és minden más háztartási cikk.

Elöl nagy betűkkel ki volt írva: „Vince Károlyka vegyeskereskedése.”

Éjjel alig tudott aludni a nagy boldogságtól és álmában is arról álmodott, hogy méri a rizskását, de véletlenül kiönti és a vásárló kislányok nevetnek az ő ügyetlenségén. Mintha rádió vitte volna szerte a hírt, olyan hamar megtudták legtávolabb lakó játszótársai is, hogy Károlykának boltot hozott az anyu.

Mindenütt készültek a vásárlásra, vágták színes papírból a pénzt, hogy minél duzzadtabb tárcával állíthassanak be a híres boltba.

Másnap már megkezdődött a nagy búcsújárás. Károlyka izgatottan mérte a porciókat és rakta kasszába a pénzt.

Arca piros volt az örömtől, szeme csillogott

s ha az anyu látta, biztosan boldog volt, hogy ilyen örömet szerzett ennek a jó kis fiúnak.

Elsőnap simán ment az árulás, de másnap egy csoport fiú és leány azzal állottak meg a bolt előtt, hogy ők bizony nem vásárolnak innen, mert ez nem igazi bolt, hiszen kiírva elől, hogy: *Hangya Szövetkezet*.

Károlyka mérges lett, mint egy kis kakaspulyka.

— Mit? Ti az én boltomat eszöljátok? Hát én mi vagyok? Hát nem a Ti játszópajtásokat vagyok én?

— Te az vagy, de a boltodban nekünk nincs részünk. Mi csak szövetkezeti boltban vásárolunk. Anyuék is mindég a Hangyánál vásárolnak, mert azt mondják: ott van a jó portéka és a haszonból részesedést kapnak. Itt pedig mindent te vágysz zsebre.

— Hát ki vágjon, ha az áru az enyém? — pérelt vissza Károlyka.

— Ne okoskodjatok, — szólt közbe a hosszú nyaku Ferike, — előbb meg kell csinálni a szövetkezetet, összeadni a pénzt, abból portékát venni, csak így lehet nektek is osztozkodni a haszonból.

Ferike a szövetkezeti boltos fia volt, ő már hallott egyet-mást erről.

— Károlykának igazán van, ez amit most árul, az övé, — folytatta Ferike!

— Csináljunk hát szövetkezetet! — zugták a gyermekek kórusban.

Erre Károly behívta Ferit tanácskozni a tendőkről, ki nagyon büszke volt erre a nagy bizalomra.

Másnapra gyűlést hívtak össze és azután már gyorsan ment a szervezkedés. Megalakították a szövetséget, melyet — a nagyok példáján — ők is „Hangyá“-nak neveztek.

— Tudjátok, ez azért van, — magyarázta Ferike, — mert a hangya nagyon szorgalmas állat és tőle kell példát venni.

A részvények hamar elkelték s a kis boltajtó felett ott csillogott aranyozott betűkből a felírás: „Hangya szövetségi bolt.“

Károly alig győzte a kiszolgálást. Megfogadta segédnek a kis pupos Marcit is, aki nagyon boldog volt, hogy bevették a játékba. Ugy állapodtak meg, hogy minden hét egy évnek számít és minden vasárnap osztoznak a haszonból.

Az üzlet olyan jól ment, hogy mindenki meg volt elégedve.

— Mondjad Anyám, — kérdezte Károlyka, — miért nem írta az angyal az ajtóra, hogy Szövetségi bolt? Nem tudta, hogy legjobban lehet vásárolni a Hangya szövetségnél?

— Dehogyan nem tudta, fiacskám, hiszen ő is onnan vette a kis boltot, de így jobbnak tartotta, ha magatoktól jöttök reá, hogy egyesült erővel többre mehet az ember.

— Majd, ha nagy leszek, akkor mutatom meg igazán, hogy milyen szövetséget csinállok, — lelkesedett Károlyka, a miért aztán egy esomó esőket kapott az édesanyjától.

Most ez volt a legszebb jutalom! Később az élet jutalmazta meg gazdasággal és megelégedéssel, mert valóban híres szövetségi férfi lett belőle.

Gál Lajosné.

A kísértet.

(Elbeszélés.)

Közelebről történt az alábbi eset. Erdőalján meghalt, illetőleg a villám sújtotta agyon Kalapács Zsiga kovácmestert; szomorú sorsát megérdemelte, mert egész életében lopott és irtozatosan káromkodott.

Nem is volt rendes temetése, hanem a temetőn kívül ázott gödörbe hantolták el minden temetési szertartás nélkül. Az egész faluban híresztelték, hogy Zsiga bácsi szelleme kísérti a félénk embereket.

Éjjel után senki sem mert a falún végigmenni, mert szélében beszéltek, hogy Zsiga bácsit többen látták, villogó, tüzes szemmel — egész teste fehér fátyolszerű lepellet volt beborítva; mindenki menekült előle; utoljára a Tisztelendő úr kertjében is többször látták. — Egy vasárnap, vespere után a harangszó úgy szólt a hívekhez: „Jól tudjátok kedves hívek, hogy én a nagy háborút végig küzdöttem, — sokszor néztem szembe a halállal, — nem félek én még a Zsiga bácsi szellemétől sem! De hát egyedül mégsem állhatok útjába, azért, akinek van bátorsága, ma éjjel 12 órakor a Tisztelendő úr hátsó kertjében, a nagy kazal széna mellett gyülekeztek — karóval, kapával és vasvillával fölfegyverkezve.“ A kitűzött időben, alig helyezkedett el a férfiak és asszonyok csoportja, amint a toronyóra elütötte a tizenkettőt, csak ugyan közeledett a félelmes fehér alak, — csak a villogó tüzes szemei látszottak. A bátor harangozó a sereg nevében így szólott a kísértetnek: „Gonosz lélek távozzál tőlünk, mert mi tőled nem félünk!“ — Pedig az asszonyok félelmükben úgy reszkettek, hogy még a foguk is

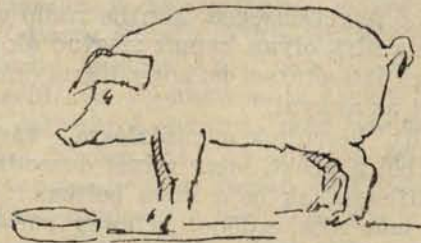
vacogott bele. — A kísértet néhány lépéssel hátrálva ezen szavakkal akarta a tömeget megfélemlíteni: „Kinek kedves az élete, kezét reám ne emelje, — mert halál fia az, aki engemet bántalmaz!“ — Ezen párbeszéd többször ismétlődött; közben a kísértet mindig hátrálgatott; utoljára imígy fenyegette meg a sereget:

„Köztetek ismerek mindeniket és följegyzem a nevéteket, kis újjal se bántatok engemet, mert majd Lucifer visz el titeket!“ A kísértet nem véve észre a veszedelmes helyzetet, addig lépegetett hátrafelé, míg egyszerre csak zsupsz! s nyakig bele esett a meszes verembe. Lett erre nagy hahota; a harangozó hamarosan oda ugrott, a lámpájával reávilágított a kísértetre; az emberek segítségével kihúzta a veremből, — s róla a fehér lepedőt lefejtve, s az álarcát lerántva, előttük állott a Tisztelendő úrnak elcsapott szolgálója: Sánta Ferkó, ki amióta elbocsátották szolgálatából, mint kísértet, rendszeren lopkodta volt gazdája szénáját és gyümölcsét.

Node utoljára a bátor harangozó mégis csak lefűlte a falú mákvirágját.

Boghiş.

Kovács Nándor.

A Rőf-rőf nemzetség reményteljes sarja vagyok, Névjegyem ugyan nincs, de azért én is boldog újévet kívánok!

Markovits Edit: A régi iskola.

Máladozó ócska kövek,
Kopott, régi az iskola,
Itt tanult és játszadozott
Nemzedékek hosszú sora.

Dédapám is itt tanulta
Betűvetés tudományát,
Nagyapám is itt faragta
Remekbe a ludpennáját.

Rongyosodik a tető is,
Kopottak már rég a falak,
De mindig új fészket raknak
A fecskék az eresz alatt.

Világszép Hajnalka története.

Elt egyszer réges-régen egy kis faluban egy szegény özvegyasszony. Nem volt ennek az özvegyasszonynak semmije és senkije a földkerekségén, csak egy leánya, akit Hajnalkának hívtak és aki olyan szép volt, hogy nem is hívta senki másképp, csak világszép Hajnalkának. Selymes haja olyan színű volt, mint az olvasztott arany és dúsan omlott le a vállaira, szeme olyan kék és mély, mint a tengerszem vize, arcának színe pedig olyan volt, mint a hajnali pírban ébredező, harmatos rózsáé. De nemesak szép volt Hajnalka, hanem jó is, mindég híven engedelmeskedett anyjának és soha nem húzta durcásan össze a száját, ami bizony a legszebb gyermeket is elcsúfítja.

Történt egyszer, hogy az anyja így szólt Hajnalkához:

— Vedd a kis kosaradat és menj el eprészni az erdőbe, mert nincs mit együnk ebédre. De vigyázz, ne menj mélyen be az erdőbe, nehogy eltévedj!

— Vigyázni fogok, — szólt Hajnalka és kosárkáját lóbálva elindult.

Az erdőben itt is, ott is piroslott az eper a fű között, Hajnalka pedig szedte, szedte az illatos gyümölcsöt. Közben a szép, nagy szemek mind beljebb csábították az erdőbe és őt anynyira elfoglalta az eprészés, hogy megfedkezett anyja intelméről. Csak mikor a kosárka megtelt és Hajnalka felegyenesedett, hogy haza menjen, akkor ijedt meg, hogy elkalandozott a sűrű erdőbe. Nem látta sehol az utat, se egy ösvényt és nem tudta merről jött. Ijedtében keresgélt jobbra-balra, de még mind sűrűbb erdőbe ért. Kétségbeesetten kiáltozott segítségért, de hiába. Keserves sírásra fakadt szegény Hajnalka, hogy fog ő kijútni ebből a rengetegből? De Hajnalka okos is volt és csakhamar belátta, hogy a sírással nem sokra megy. Letörülte hát a könnyeit a köténye csücskével és elindult megkeresni az utat. Valahogy csak kijutok, — gondolta, — hisz még hosszú a nap. Ment, ment és ahogy a fáradsága nőtt, úgy fogyott a reménye, hogy kitalál a rengetegből. Már megint sírásra akart fakadni bánatában, de ekkor ritkulni kezdtek a fák és ő új reménytől felfrissülve meg-

gyorsította lépteit. A fák mind jobban gyérültek és nemsokára egy gyönyörű, üde zöld pázsitos völgy tárult Hajnalka elé. A völgy közepén síma felületű tó csillogott a napfényben, mint egy óriási zöld tükör, melyben tetszelegve nézegették magukat a partot elborító nefelejtsek. A fű között sok-sok virág tarkállott, fölöttük pedig himporos szárnyú lepkék táncoltak. Olyan csodaszép volt ez a völgy, hogy amikor Hajnalka meglátta, minden bűjút-baját feledve, énekelni kezdett örömeiben. Szép, tiszta hangja úgy csilingelt a csendes völgyben, mint az ezüst csengő.

Szegény Hajnalka! Nem gondolta, hogy ez az ezüst csengésű hang lesz az ő veszte. De, hogy is gondolhatta volna, hiszen nem tudta, hogy ez a völgy a gonosz vizikirály birodalma, aki a tó mélyén lakik kristálypalotájában. A király éppen hatalmas arany trónusán ült a gyémántoszlopos teremben és a miniszteri jelentést hallgatta, amikor Hajnalka éneke megütötte a fülét. Nosza rögtön felküldött két békát, akarom mondani minisztert, nézzék meg, ki énekel.

— Brik brak brekettye, — mondták a békák, mikor visszajöttek, ami békanyelven annyit jelent, hogy: egy szép leány énekel. Erre már a király maga is felment és óvatosan kidugta két nagy békaszemét a vízből. Hajnalka éppen akkor ült le a parton, hogy kissé pihenjen, meg hogy gyönyörködjön az eléje táruló szép képben és a királynak elég volt egy pillantás a szép leányra, hogy szíve heves szerelemre lobbanjon iránta. Visszament palotájába és dörgő hangon adta ki a parancsot, hogy ha törik, ha szakad, el kell neki hozni a leányt, mert feleségül akarja venni.

Hajnalka persze mindebből semmit se vett észre és gyanútlanul énekelt tovább a parton. De a dal mind halkabb lett, míg végül egészen elnémult, mert Hajnalkát elnyomta a fáradtság és a selymes fűben mély álomba merült. És ekkor előjöttek a két lábon járó békák, óvatosan felemelték és levitték a kristálypalotába. Ott ébredt fel, a vízirózsákból szőtt vánkoson hosszú, mély álmából Hajnalka.

— Hol vagytok? — kiáltott fel ijedten.

— Az én palotámban, — lépett hozzá a vizikirály. — Ne félj, nem lesz semmi bántódásod, meglátalak a parton, megszerettelek és feleségül akarlak venni.

— De én nem szeretlek, hogy legyek hát a feleséged? Oh kérlek, bocsáss szabadon, engedj haza, soha nem felejttem el a jóságodat, — könyörgött Hajnalka.

— Nem baj ha nem szeretsz, majd meg fogsz szeretni, — kacagott gúnyosan a vizikirály.

Hajnalka ekkor fel akart ugrani, hogy elszaladjon, de Úram-Teremtőm, mi ez? Hisz nem tud lábra állni! És ekkor látta, hogy lábai he-

lyén hosszú, ezüst pikkelyes halfarok nőtt. Úgy bizony, mert a gonosz vizikirály habléannyá változtatta, hogy ne tudjon megszökni. Még keservebb sírásra fakadt erre Hajnalka, de a király hideg szívét nem melegítették fel a leány forró könnyei. Én azt hiszem, gyerekek, hogy annak a királynak egyáltalán nem is volt szíve, mert a Hajnalka sírása még a kösziklákat is megindította volna, csak a király maradt hajthatatlan.

Igy történt, hogy a szegény özvegyasszony hiába várta este az ő világszép leányát haza és hiába várta azután is, több éven keresztül... Már nem is remélte, hogy viszontlátja Hajnalkát. De mi történt?

A vizikirály többször is megkérte Hajnalkát, de az mindig visszautasította. Ekkor a király elhatározta, hogy nem vár tovább, hanem feleségül veszi Hajnalkát. Nosza lett is erre sürgés-forgás, készülődés a palotában. Aranyhalak ficáncoltak ide-oda, hordták a konyhára a békaszakácsnének a szükséges növényeket, halakat, amikből a szakácsné jobbnál-jobb béka-ételeket készített. A drágakövel kirakott padlóra új virág-szőnyegek kerültek, a frissen fényesített gyémántoszlopok pedig úgy csillogtak-villogtak, hogy szinte rájuk se lehetett nézni. A béka-zenekar nagy buzgalommal próbálta a nászindulót és erre az alkalomra meghívták a parton lakó tücsköket is hegedűlni... Vidáman készülődött mindenki a nagy napra, csak Hajnalka ült bánatosan szobájában és azon törte a fejét, hogyan vethetne véget életének. Eddig mindig bizott benne, hogy egyszer csak üt a szabadság órája, de most már elhagyta minden remény. Itt kell leélje egész életét, ebben a homályos, nedves és hüvös világban, ahová nem hatol le a napsugár és ahol nem látszik a kék ég, meg a gomolygó felhők. Amint így búslakodott, egyszer csak bejött hozzá a király és így szólt hozzá nagy kegyesen:

— Menj fel kicsit a tóra, hadd vídulj fel, ne lássalak ilyen szomorúnak esküvőnk napján.

Oh, hogy megörült Hajnalka! Boldogon tárta ki karjait a rég nem látott, éltető napfény felé, mélyen szívta be az üde, friss levegőt és megfélekedve bánatáról, nagy boldogságában énekelni kezdett. A pillangók abbahagyták a táncot, a virágok és a fák a sutfogást és még az egen siető felhők is megálltak a nagy gyönyörűségtől, amint az ezüstös hang végigcsilingelt a völgyön. Csengett-csilingelt, szállt a hang és behatolt az erdő sűrűjébe is, ahol a fák hűs árnyékában egy fáradt vándorlegény pihent. Képzelték a legény csodálkozását, amikor a gyönyörű hang megütötte a fülét. Kíváncsi lett, hogy ki énekel ilyen szépen, felkelt hát és elindult a hang irányába. Hát még hogy elcsodálkozott akkor, mikor a fák sűrű lombfátyolán keresztül

megpillantotta Hajnalkát, aki a part mellett egy kiálló sziklán ült. Háttal volt fordulva a legénynek, aki nem látott semmit belőle, csak csodaszép aranszínű haját, mely vállait és egész hátát beborította.

— Úgy hát tényleg vannak vízi sellők, akik gyönyörű énekükkel lecsalják a férfiakat a tó mélyére. és ott megölik őket! — gondolta a legény. — De én most kifogok rajta — és azzal nagy, óvatos léptekkel elindult Hajnalka felé. Hajnalka pedig nem sejtett semmit és csak énekelt, énekelt. De egyszer csak valami nehezelt érzett a vállain, mintha két erős kéz lenne, nagyot sikoltva hagyta abba az éneket és megfordult. És ekkor találkozott a tekintetük... és a fiúban megakadt a szó. Oh, de szép volt az a mélységes, kék szempár; meg az a bársonyos, rózsaszírom-arc! De a Hajnalka szive is nagyot dobbant ám, mikor a fiú meleg, barna szemébe nézett. Pár percig szóllan megdöbbenéssel nézték egymást, aztán szabadkozni kezdett a lány:

— Kérlek, engedj el — és ki akart szabadulni a legény karjaiból, de az erősebb volt mint ő. — Engedj el, bajod lesz, ha észrevesznek.

— Nem engedlek, — felelte a legény. — Gyere velem és légy a feleségem.

Hajnalka szomorúan elmosolyodott.

— Hisz az egész világ kinevetne, hogy hajfarkú feleségem van! Kérlek, bocsáss szabadon, ne rohanj a veszedbe.

— Bár egy csókot adj hát, ha nem akarsz velem jönni, — mondta lemondóan a legény.

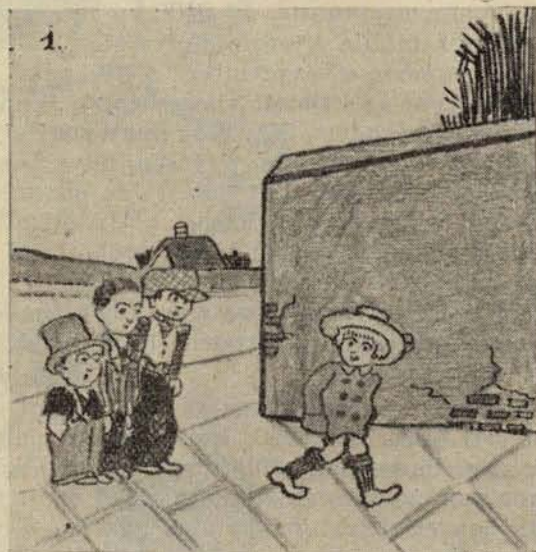
Hajnalka gondolkozott egy kicsit, aztán odanyújtotta a száját. És most halljatok csodát! Abban a percben levált Hajnalka derekáról az ezüst pikkelyű halfarok és visszanyerte régi emberi formáját. Úgy bizony, mert a gonosz király varázslata csak addig tartott, amíg egy földi ember meg nem csókolja a leányt. Most aztán megtört a varázslat és a két fiatal boldog örömmel vette útját haza felé. Hát még mekkora volt az özvegyasszony öröme, mikor meglátta örökre elveszettnek hitt lányát! Se vége, se hossza nem volt a sok ölelésnek, meg örömkönnének.

Még aznap elhívták a papot, aki Hajnalkát és a vándorlegényt összeadta. Nem csaptak hétországgra szóló menyegzőt, mert szegények voltak, de olyan boldogok, hogy bár alig volt mit egyenek, mégse cserélték volna el kis kunyhójukat a vizikirály gyémántos kristálypalotájával. Mert az ő kunyhójukat nem drágakövek ragyogták be, hanem ami még annál is értékebb: a szeretet.

Biztosan szeretnétek azt is tudni, hogy mi lett a vizikirállyal, úgy-e? De azt senki nem tudja. Mikor pár nap múlva a falú legényei felkerekedtek, hogy megbüntessék, amiért olyan

sokáig elvarázsolva tartotta a falú legszebb leányát, a tónak hire-pora se volt a völgyben. Eltűnt a föld színéről és helyében fű zöldelt, virágok nyíltak és fölöttük tarka szárnyú lepkek kergetőztek a napsütésben. *Petrovay Gabriella.*

Fogorvosnál.

Szurtos Misi: — Hová-hová oly sietve Peti pajtás, hogy még ránk sem nézel? Nem jössz játszani velünk?

— Nem, most nem játszom veletek, megyek Borbáth úrhoz a fogorvoshoz.

Cylinder Dini: — A fogorvoshoz!! És nem félsz Peti?

Peti: — Egyáltalán nem!

Lepény Pista: — Milyen bátor vagy te Peti!

(Folytatjuk.)

Lord úrfi.

Írta: F. Vadnai Hermin.

Lord úrfi a leghelyesebb kutya volt, azok közül a kutyák közül, amelyeket ismertem. Két-hónapos korában hozta haza Peti; kedves tanulóknak voltáért az egész ház kedvence lett. Nagyon hamar megtanulta, mi illik, mi nem s természetesen találta a sok becézgetést.

Jött azonban a szeptember. A fiúknak el kellett hagyni az otthont; visszamentek az intézetbe. Üres maradt a ház; csak Lord úrfi csinálkodott a konyhában, folyosón, udvarban.

Tavaszi felé több időt töltött az udvarban Lord úrfi, mint benn a házban. Egy őrizetlen pillanatban vígan ugrándozva szökött ki a kapun. Szép kis vizslafeje idegenül bámulta a szokatlan látványt, a forgalmas utcát, amikor egy nagy farkaskutya hirtelen előtte termett s vészjóslóan morgott.

— Rokon ez vagy ellenség? — villant át Lord úrfi fején a kérdés. Nem volt azonban ideje soká töprengeni afölött, mert a következő pillanatban egymásnak rontottak; hol az út porában hengergőztek, hol hátulsó lábukra állva, fogukat vicsorították egymásra, míg mind a ketten kifáradva a hancurozásban, lihegve dörzsölték bundájukat, megtépázott szőrüket az útszéli akác törzséhez.

— Te kis arcátlan, — ugatott rá a farkaskutya, — hát illik úgy rárontani öreg pajtasodra? Nincs benned semmi tisztességtudás? Hoj nőttél föl?

Lord úrfi szégyelte a rendreutasítást. Zavarában fejét a farka alá szerette volna elbújtatni, le miután ebbeli igyekezete nem sikerült, lehajtott fejjel hebegte:

— Itt lakom ebben a nagy sárga házban, Petiéknél. De hozzád hasonlót még soh'se láttam. Akik körülöttem voltak, mind kétlábon járó nagy emberek. Tőled kissé megijedtem.

— No, nem haragszom, kis öcskös, de máskor ne légy olyan harcias. Különb, Diana vagyok s itt lakom a szomszédban.

— Az én nevem Lord, — viszonzta a bemutatkozást kis barátunk.

— Mit csináltál az egész télen át? Soh'sem láttalak még, — folytatta a beszélgetést Diana.

— Én bizony majdnem mindig csak játszotam gazdámékkal. Ritkán voltam az udvarban; a kertben pedig csak nagy néha hancurozhatam.

— Hát ez nem valami hasznos időtöltés, kis komám. Látod, én és társaim mind nagyon meg szolgáljuk a kenyeret, amit gazdánk ad nekünk.

Lord megint csak szégyenkezett.

— Gazdám soh'se tanított munkára. Nem tehetek róla, hogy nem vagyok olyan érdemes kutya, mint te. Mondd meg, mit csináljak, hogy én is hasznos legyek.

Diana kissé gondolkozott s ezt ugatta:

— Lesd ki, mit dolgozik gazdád és légy segítségére.

Lord megjegyezte magának ezt a bölcs tanácsot. Mindjárt másnap reggel kikísérte asszonyát az udvarba s látta, hogy az kukoricát szór a tyúkoknak.

— No, ezt én is tudom, — gondolta Lord úrfi. Nekiugrott a szakajtónak, hogy az felboruljon s a sok kukorica mind a hóba hullott.

— Adta haszontalan kuttyája! Nem mind elszórta a kukoricát!? — pattogott a gazdasszony s a kezeügyében levő seprűvel jót húzott a szolgálni akaró vizslán.

— Itt alighanem félreértett asszonyom. Nyilván azt hitte, meg akarom enni a tyúkok reggelijét; azért kapott a seprő után.

Másnap Lord úrfi nem segédkezett az etetésnél; ellenben, amikor asszonya estefelé le akart menni a tornácra, hogy az ólba terelje a tyúkokat, egy ugrással az udvaron termett s hangosan ugatva a majorság körül szaladgált. Az eredmény azonban pont az ellenkezője volt annak, amit elvárt. A tyúkok nem mentek az ólba, hanem hangos kotkodácsolással szétrebbentek. A nagy igyekezet másodszer is félreértésre adott okot; a mi kis vizslánk megint kikapott a seprővel.

— No, nem baj, — gondolta magában. — Ezekkel a buta tyúkokkal nem lehet semmire menni. Majd benn a házban keresek magamnak munkát.

Elnyúlt a tűzhely alatt s onnan figyelte a háziak munkáját. A vacsora kellemes illata csiklandozta orrát. Nyugodtan várt. Tudta, minden jó falatból neki is lesz része. Úgy is történt. Kis idő múlva a eseléd kihozta az asztalról a használt edényt s visszament a szobába.

— Ejnye, itt a legjobb alkalom magam hasznossá tenni. Mire a eseléd kijön, tisztára nyalom a tányérokat, a paprikás lábast; legalább ezeket nem kell elmosogatni.

Úgyis tett. Éppen a lábassal is elkészült, mire a eseléd iszonyút húzott rá a porolóval.

— Adta pákosztos kuttyája! Nem volt elég a te porciód, még az edénybe is bedugod az orrod?

Lord úrfi szomorúan bújt a vackára.

— Látom már, nincs szerencsém a munkához. Amíg csak játszotam, mindenki szeretett. Amióta hasznossá akarom magam tenni, mindig kikapok. Legjobb lesz, ha úgy teszek, mint eddig tettem s nem hallgatok mások tanácsára.

Nó, remélem, nekünk is szerencsét hoz az új esztendő!

Az ajándéknaptárakat elküldte a kiadóhivatal a pontos előfizetőknek. Volt nagy öröm a kis cimborák között! A naptárokat az új előfizetők is megkapják, ha egy évre, vagy legalább

egy félévre előfizetnek, a régiek közül pedig akik áprilisig rövidesen rendezik a 'hátralékukat. Mindenesetre jó lesz igyekezni, mert a naptárok már fogytán vannak.

Beteg a kis baba...

Beteg a kis baba,
Ugyan mi baj érte?
Fáj a feje nagyon,
Bizony nagy kár érte!

Fel van kötve álla,
Mit használ a kendő?
Ilyen betegségre
Az nem elegendő.

Nem használ itt semmi,
Csupán a patika —
S régi orvosságot
Előszed Katika.

Mikor még beteg volt,
Maradt egy üvegbe:
„Nesze kis babácskám,
Majd meggyógyulsz, vedd be!”

„Vedd be, aranyoskám!”
Baba rá se hallgat,
Pedig rossz vége lesz,
Még bele is halhat!

„Nem kell? No, hát halj meg!”
Majd kérlek hiába!”
S beönti az orvosságot
A Morzsa szájába.

Pósa Lajos.

Legyetek jók.

Írta: Dr. Dobos Ferenc.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény özvegy asszony. Már az is mutatta a nagy szegénységet, hogy ott élt a falú legvégén, épen az erdő alatt két gyermekével, Jancsival és Juliskával.

Ha egyszer-máskor akadt valami munka a faluban, kapáláskor, aratáskor, reggeltől estig oda volt, s ilyenkor bizony a gyermekek magukra maradtak.

De az anya ilyenkor sem aggódott miattuk. Egészségesek voltak, mint a makk, s mindig megfogadták azt a parancsát, hogy az udvarról ki ne menjenek, de különösen ne az erdőbe.

Éppen nyár közepén volt, s a szegény özvegy asszony oda volt aratóba. A két gyermek az udvaron játszadozott, míg a faluból oda nem hallatszott a déli harangszó. Akkor elévették szegényes ebédjüket, egy tányérka pityóka levest egy sarkolat kenyérrel, s az jobban esett nekik, mint sok finnyás kisasszonynak, meg úrfinak a habos kávé meg a sok édes tészta.

Egyszer csak azt mondja Jancsi: „Hallod-e, te Juliska, mégis csak jó ez a mi édes anyánk. Nehéz napszámmal keresi a mindennapi kenyeret, s mégis hogy gondoskodik rólunk. Hej! ha én egyszer nagy leszek, s dolgozni tudok bizony meghálálom.”

„De az még messze lesz, Jancsi, — felelte Juliska. — Már pedig úgy illenék, hogy valahogy addig is kimutassuk az iránta való szeretetünket.”

Igen ám, de hogyan? szólt közbe Jancsi

Tudod-e mit? Kapott észbe a leányka. Holnap Szent Anna napja van, s édes anyánkat is Annának hívják. Valami olyant kellene csinálnunk, amivel nevenapján örömet szerezzünk neki.

De mi legyen az? Kérdezte Jancsi. Egy árva krajcár nem sok, annyi pénzünk sincsen, amivel valamit vehetnénk neki. A minap a bíró fia azt mondta, hogy ők cifra kendőt vettek az édes anyjuknak nevenapjára.

Hát nekünk arra nem telik, szólt nagy elbűsulva a leányka. Hanem tudod-e mit? folytatta felesillanó szemmel. Nézd csak, milyen gyönyörű virágok vannak az erdő szélén! Szedjünk abból két szép bokrétát, s tegyük egyiket az ablakba, hogy jövet már messziről lássa, s a másikat pohárba az asztal közepére. Tudom Isten, örvendezni fog annak. Akkor aztán szépen odamegyünk, megköszönjük, hogy ilyen jó hozzánk, s azt mondjuk, hogy az Isten éltesse még sokáig.

Tetszett volna a dolog Jancsinak is, de mégis aggodalmaskodott. Sze az jó is volna. De mindig erősen a lelkükre kötötte, hogy az udvarról ki ne menjünk, s különösen ne az erdőbe. Hátha haragudni fog érte?

Éj! sze csak emide megyünk, alig egy hájtásra, — biztatta Juliska. S azt is csak azért, hogy örömet szerezzünk neki. Csak nem félsz? Miféle legényke vagy te? (Folytatjuk.)

P. Darvas Zsuzsánna:

Az orvosság.

SZEREPLŐK:

János parasztagazda, Erzsi felesége és Kati néni.

JÁNOS (*kedvetlenül sétálgat fel és alá:*)

KATI NÉNI (*bedugja a fejét és csóválgatja, majd János vállára üt*): Adj Isten János.

JÁNOS (*ijedten*): Fogadj Isten Kati néni. Ttyü, de megijesztett!

KATI NÉNI: Na nem gondoltam, hogy olyan anyámasszony katonája vagy. Hát csak láttam, hogy szomorkodol, gondoltam, megkérdezem ugyan mi bánatod van, fiatal házasember létedre?

JÁNOS: Jaj, ne is kérdezze kend, beteg az Erzsi.

KATI NÉNI (*ijedten*): Szent Isten! csak nem jött ki rajta az apró?

JÁNOS: Ha még csak himlő volna, de egyéb baja van annak. Ha valami olyant mondok, vagy teszkek, ami nines kedvére, csak sikolt egyet, s aztán azon helyben összeesik. Elájul ahogy az urak mondják. Pedig leánykorában olyan volt, mint a... mint a...

KATI NÉNI (*gyorsan közbe vág*): Mint a virág?

JÁNOS: Az az, virág, csak nem beteges virág. A Sutttyogóék Véréját is azért nem vettem el, mert azt mondták róla, hogy beteges és tesék, most itt van a baj a nyakamban. Már pipálni sem merek, mert attól is sikoltoz. Mondja lelkem Kati néni mitévő legyek? (*sóhajt*): Mert nem bírom sokáig!

KATI NÉNI: Mondok valamit János ösém. Bíz csak rám a feleséged gyógyítását. Én itt, a szomszédban figyelek, s mikor hallok a sikoltását bejövök, és ne félj, meggyógyítom. Te csak arra figyelj, hogy amikor mondok valamit mindig csak azt feleld: „ennye be jó.”

JÁNOS (*fóhászzkodva*): Oh, hogy az én Istenem áldja meg érte.

KATI NÉNI (*elmegy*):

JÁNOS (*leül, előveszi a pipáját, megtömi és ráakar gyújtani, miközben hangosan beszél*): Bár csak ezt a kis dohányt tudnám elszívni valahol, lelkem nyugodalmára, hogy az asszony meg ne lássa.

ERZSI (*csinos parasztmenyecske, gyorsan pergő szája van, már kint kezd kiabálni*): János János hol van kend? Már mindenütt kerestem.

JÁNOS: Itt van ne, hát nem ide hozta a hidegrázás újra a nyakamba? (*elakarja rejteni a pipát, de nem tudja*.)

ERZSI (*előre jön és meglátja a pipát*): Hát ez meg micsoda?

JÁNOS (*ijedten*): Ez... izé... hát pipa.

ERZSI: Pipa, pipa, azt látom, hogy nem a kend sapkája. Már megint pipálni akart ugye, pedig tudhatná, hogy nem állhatom.

JÁNOS: Dehogy akartam lelkem, dehogy akartam! Csak épen azon gondolkoztam, hogy mi volna, ha rágyújtanék?

ERZSI: Tudtam, hogy megeseal kend, (*sikolt*): Jaj-jaj végem van! (*belesik egy fotelba.*)

JÁNOS (*ijedten szaladgál*): Na, már megint elájult a lelkem, s mindig ebbe a jó puha székbe esik. Még esupa szerencse.

KATI NÉNI (*sietve jön*): Na mi az, mi az? Elájult Erzsi? Oh a szegény. Van itthon ecetek? Gyorsan hozz egy liternyit, azt leöntjük a torkán.

JÁNOS (*örömmel*): Ennye be jó!

ERZSI (*felnyitja a szemét és megfenygeti*): Megállj csak!

KATI NÉNI (*tesz-vesz a szobában*): Na lám, azt sem hittem volna, hogy olyan gyenge legyen ez az Erzsi, mint valami kisasszony.

JÁNOS (*jön két üveggel a kezében*): Itt van Kati néni. Két üveggel kaptam. Ép a tegnap hoztuk a szövetkezetből. E' má' jó erős, nyalhat hozzá szegény, mint Héja úr a citromsóhoz. Azért hoztam kettőt, hogy ha az egyik nem lesz elég, kéznél legyen a másik; (*leteszi az üvegeket és feleségének hátat fordít*).

KATI NÉNI: Jól tetted fiam, bizony jól tetted. Ilyen súlyos betegségnél, ha az eset nem használ, a talpát is megsütjük kiesít. Attól gyorsabban magához jön.

JÁNOS: Ennye be jó!

ERZSI: Még örül neki a betyár, de várj csak, megkeserülöd!

JÁNOS (*kihúzza az üvegből a dugót*): Na megvan, de ugyancsak nehezen jött ki.

KATI NÉNI (*elveszi az üveget és indul, majd gyorsan megáll*): Jaj te János, mos jutott eszembe csak, hogy én tulajdonképen miért is jöttem.

JÁNOS: Miért nő?

KATI NÉNI: Jaj nagy dolog az, de jól fogózz meg, hogy el ne essél.

JÁNOS (*fogja az üveget*): Fogom már fogom, csak mondja.

KATI: Hát hallgass ide. Épen most olvasta az öregem az ujságban, hogy a mentő sorsjegyen, Cserepes János, (*rámutat*): 50.000 Leit nyert: Gondoltam beszaladok, hogy megmondjam neked. Milyen nagy szerencse érte a háza-

dat! Mert nagy dolog a mai világban ennyi pénzt egy csomóba látni. De ennek a szegény Erzsinek ne szólj semmit. Amilyen beteges, könnyen megárvhatna neki. Hanem azt tanácsolom, tedd félre magadnak a pénzt. Nem kell az asszonyoknak mindenről tudni.

JÁNOS (*végig dörzsöli a kezét*): Ennye be jó!

ERZSI (*aki végig hallgatta a beszédet, most gyorsan felugrik*): De már abból semmi sem lesz. Nem hagyom csak úgy kisemmizni magamat. Maga meg Kati néni keressen más bolondot, mert én a Jánost nemhagyom!

KATI NÉNI (*gúnyosan*): Hát felébredtél gyönyörűségem? Biztosan álmot láttál?

ERZSI (*haragosan*): Nem álmodtam biz én! Tisztán hallottam mire tanítja maga Jánost, az a számár meg mindenre rámondta, hogy ennye be jó.

JÁNOS: Hát akkor nem is voltál elájulva hallod-e?

ERZSI: Volt ám a tavaszi fagy, de nem én.

JÁNOS (*haragosan földhöz csapja a sapkáját*): Ttyü a nemjóját neki! Hát két hónap óta így járatod velem a bolondját? (*közel megy hozzá és felgyüri az inge ujját*): Na megállj csak!

ERZSI (*sikolt*): Jaj végem van, végem van! (*clszalad.*) (Függöny.)

Csevegés Tudóka Ferkóval.

— Mit ábrázol az a kép édesapám, amit olyan nagy figyelemmel nézeget már hosszabb idő óta?

— Ez fiam fényképfelvétel. Egy erdélyből elszármazott magyar fényképész készítette Tulcea megyében. Őskori állat csontjai látszanak a képen — éppen azt nézegetem és találgatom, hogy milyen állat csontjai lehetnek. Mindenestre nem valami incifinci nyulaeskának, hanem egy rég kihalt, hatalmas állatnak a csontjai lehetnek, mutatja az a csonttöredék, amely az állat agyarának egy része lehet. Figyeld csak meg, hogy mekkora mellette a felnőtt ember.

— És hogy találtak rá ezekre az őskori csontokra édesapám?

— Ez a fényképész barátom azt írja, hogy egy Babadag melletti faluban kútat ástak. S ásás közben egyszer csak megakadt az ásó. Nézik mi akasztotta meg? Egy nagy, megkövesedett csont. Tovább ásnak — megint egy másik, még nagyobb csontra találnak. Akkor már kezdtek figyelmesebben ásni. Elhívták a fényképészt, hogy ő mégis csak okosabb, mint ők, nézze meg, miféle állat csontjai lehetnek a földben.

— Barátunk csak rájuk nézett, rögtön látta, hogy valami őskori állat csontmaradványairól lehet szó. Lefényképezte őket és elküldte nekem,

— Vajjon miféle állat csontjai lehetnek ezek a képen látható csontok? Már erre én is kíváncsi vagyok. Vannak emberek, akik ezt megtudják állapítani?

— Hogyne a régészek és a geológusok, vagyis a föld belsejének a kutatói.

— És itt Erdélyben is vannak ilyen tudósok?

— Vannak bizoony, sőt itt helyben. Clujon is. Itt van például: Tulogdy János, Xántus János, Roska Márton, Ferenczy Sándor, Herepei János. Aztán az Érmelléken dr. Andrassy Ernő, Csutak Vilmos, mind jónevű geológusok és régészek, akik tudományukkal nagy hasznára vannak az emberi művelődésnek, mert a rég lelt s elsüllyedt világok életét igyekeznek velünk megismertetni.

— Hát akkor egyszerű az egész — édesapám. Ezt a képet elvisszük valamelyik tudós bácsihoz és megkérjük, hogy mondja meg miféle állat csontjai ezek itt a képen?

— Jól van Ferkó fiam — a kérdést mindjárt gyakorlati módon oldottad meg. Bizonyára akármelyik tudós is szívesen ad felvilágosítást a kíváncsi és tanulni szerető kis cimboráknak. Akkor aztán az eredményt tudatni fogjuk majd a többi olvasókkal is. *László Marcella.*

KIS CSERKÉSZEK

Az ígéretről.

A cserkészek ujesztendeje. Így — az újév elején eszünkbe kell jusszon, hogy nekünk is van ígéretünk. A farkaskölyöknek ígéretet kell tenni, mielőtt farkaskölyökké lesz. Emlékeztek rá, hogy is szól ez az ígéret?

Én (név) ígérem, hogy amennyire tölem telik:

1. *hű leszek Istenhez, hazámhoz és a falka törvényeihez;*

2. *iparkodni fogok mindennap valami jót tenni.*

Nos, ha valamit ígérünk, az nagy szégyen lenne, ha be nem tartanánk. Éppen ezért a farkaskölyök csak úgy ígérjen valamit, ha azt meg is tudja tartani.

Legyetek azért hűségesek ebben az évben egymáshoz, a falkához és az Uj Cimborához. Igyekeztek segítségére lenni az arra rászorulóknak — igyekeztek segítségére lenni ennek a kis lapnak, amely olyan szeretettel foglalkozik a ti ügyetekkel — azáltal, hogy résztvesztek a toborzójában s mindenfelé terjesztitek.

Bizik bennetek és boldog ujesztendőt kíván:
Farkas anyátok.

Ahogy kis munkatársaink irnak . . .

Az alanti vers kissé késve érkezett, azért csak most az újévi számban közölhetjük.

Karácsony.

*Itt van a karácsony De nem mindenkinek
Fehér bundájával, Hoz jót a karácsony,
Sok-sok boldogságot És sok boldogságot
Hozott el magával. Csörgős, arany szánon*

*Szálingózik a hó Sok szegény, elhagyott
Pelyhek alakjában, Sok beteg, sok árva,
Ilyenkor a legjobb Nem talál hajlékot
A meleg szobában. Karácsony napjára.*

*Karácsony hozza el Nekünk, akiknek van
A szép fehér telet, Meleg ruhánk télen,
Ő ad a mezőnek Könyörüljünk meg hát
Fehér köpenyegét. Az árván, szegényen.*

*Hogyha mi segítünk
A nyomorultakon,
Lelki boldogságunk
Lesz érte jutalom.*

I. G. Duca.

*Szakál Sándor,
II. gimn. o. t.*

A szűnidei beszámolók s egyáltalán a leközölt cimborá levelekben ezután nem fogunk javítani egy hibát sem. Mindenkinek úgy közöljük le a levelét, ahogy írja. De ez nem kell hogy a kedveteket elvegye a levélírástól, az lesz a haszna, hogy megtanuljátok, hogyan kell az egyes szavakat leírni, megtanultok helyesen írni. Bárki is megírhatja, hogy milyen hibát talált ebben vagy abban a levélben, azonkívül, hogy esetleg kijelöljük, hogy esetleg ki javítsa ki az illető levelét.

Nyári beszámoló.

Én még csak II-ik ellemibe járok de azért én is meg irtam a beszámolómat és el küldöm a szerkesztő néninek.

Én az idén a nagymamával nyaraltam akinek a Szamos melet van lankája. Sokat fürödtünk és nagyon jól telt el a nyár.

Kezeit csókolja

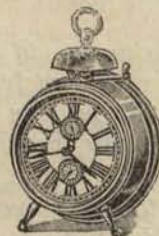
Satumare.

Szabó Bözsike, II. el ot.

(Ezt a levelet *Román Kató* I. g. o. t. Satmar javítja majd ki és küldi vissza hozzánk. De ezenkívül bárki is kijavíthatja és beküldheti.)

Kinek mi tartozik a mester-ségéhez?

Ebben a rovatban csak a tárgyak képét fogjuk leközölni — a többit írjátok szépen tintával az üres vonalra. Így:

Az óráshoz az óra.

Régi magyar szórejtvények.

Haszonra vethetsz a föld termő gycmrába,
Nélkülem nem láthatsz a más fazakába.

(Szem.)

*

Farka nélkül — kettőből áll — feje nélkül
vásár nem áll, az egészet hogyha veszed — ned-
vességét megérzed.

(Pára.)

Lusta Vica.

— Ébredj, ébredj, alvó cica,
Alomszuszek, lusta Vica!
Ugorj csak föl hamarjába!
Menned kell az iskolába.

— Lusta Vica morog, forog:
... Fölkelni juj! nem jó dolog.
Még csak tíz percet anyukám!
Mért keljek föl ilyen korán?

— Már a tíz perc is eltellett?
Anyukám, még csak öt percet!
Csak még hármát... Késő nincsen...
Hej, de később, mi lesz itten?

— Anyu, segíts! Gyorsan, gyorsan!
Marika, a cipőm hol van?
Máma nem lesz mosakodás,
Csak kiscica — nyalakodás.

— Jaj, elkésem! Jaj, anyácskám!
Mari kérem, hol a táskám?
Tíz perc alatt oda érek?
Reggelit ma nem is kérek!

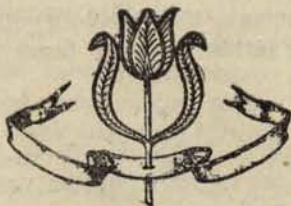
— Hol az irkám? Itt volt, itten,
S most sehöl sincs... Uramisten!
Idettem a fiókba...
Tízórai van pakolva?

Lusta Vica rohan, kapkod
Mérgeledik, sír és csapkod,
És fáradtan, lóhalálba,
Későn ér az iskolába.

Lásd Vica, ma ne mondd este:
— Anyukám, még nem fekszek le!
Ebből támadt itt minden baj
Ébredésnél a nagy zsvaj.

Készítsd el a táskád szépen,
Menj aludni idejében,
Akkor reggel frissen ébredsz,
Vigan foghatsz a leckéhez.

Cluj. CZINCZÁR ÉVA, III. g. o. t.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Munkatársainknak, jóbarátainknak s kis cimboráinknak boldog új esztendőt kívánunk.

Teleky Dezső Colțesti. A karácsonyi üdvözetet köszönöm, hasonlóval viszonzom. Amint tehetem, hosszú levelet írok. — *Simon Sándor, Baciu.* Jól esett olvasnom a tanítóság állásfoglalását levelében az Új Cimbora mellett. Az elismerésre rá is szolgál ez a kis lap. Szíves üdvözet. — *Gál Lajosné.* A küldött cikk már lapzárta után jött, így már csak jövő karácsonykor hozhatjuk. De különben a gyermekek mindig várják a kedves Linuka néni meséit. — *Bodnár Irma.* Kedves figyelme jól esett. Hasonlóan boldog új évet kívánok. — *Dr. B. Rafael, Anna.* A küldött dolgokat megkaptam, jönni fognak. Palkónak várom a levelét, meg a nyári beszámolóját is. Szíves üdvözet. — *K. Bendre Róza.* A Farkas Józsefnének küldött levelet elküldtöm. P. G.-nak. Írásai bizonyára nagy segítségére lesznek a mai gyermeknevelésnek. Jó gyermekírókra, jó gyermekírókokra mindig szükség van. S örömmel látjuk a régi Cimbora munkatársait az Új Cimbora köré tömörülni. Szíves üdvözetem. — *Landtné Ady Mariska.* Bocsásson meg, hogy nagy elfoglaltságom miatt csak most válaszolok levelére. A kis versek mind sorra kerülnek. A 12 szakaszos versre csak átolvasás után tudunk véleményt mondani. Az ismerkedésnek én is örülnék — nem lehetetlen, hogy tavasszal ellátogatok Hunyadra. Bárhová ír érdeklünkben szívesen vesszük. Egészséget, minden jót az új évben. — *Szakál Istvánné.* A Tündér Ilona képét jó volna papíron tussal megrajzolni, hogy leklissiroztassuk. S általában jó, ha a mesékhez meg vannak a megfelelő képek is. Ne vegye rossz néven, ha késtem is a válasszal, de elképzelhetetlenül sok munkám volt az ünnepek előtt. Az új évben a legjobbakat kívánom. — *Józsa János.* Még most is sajnálom, hogy az ősszel nem találkozhattunk a szerkesztőségben. Az ottani rajzkiállítás elhalasztottuk tavaszra. Cikkeit kíváncsian várják az olvasók. A kis családnak szíves üdvözetem. — *Bakóczy Károly.* A küldött kéziratért köszönetünket küldöm. Az el nem törött tükör sorra is kerül. No, ahonnan az ki került, meg az „Altató dal” kerül onnan ki még más szép dolog is. Szíves üdvözetem. — *Bartha István.* Írásait megkaptam — át fogom őket tanulmányozni. Kérja-e rendszeren a lapot? Szívesen vesszük, ha a toborzóban segítségünkre lesz. — *Rozenblatt Etel* Tordáról irt levelét megakaptam. Köszönöm a figyelmes megemlékezést s a szép virágokat.

— *Elekes Dénes*. Köszönetét tolmácsolni fogjuk a Hittel szövetkezetek Központjának. A gyermekektől várjuk majd a bemutatkozó levelet. — *Dr. I. Diénes Jenő*. Levelét már lapzártá után kaptuk, úgy, hogy csak a verset tudtuk lehozni. Kérünk majd egy pár új dolgot. Szíves üdvözet. — *Janovszky Imre*. A küldött karácsonyi üdvözetet köszönöm. A jó kívánságokat hasonló jó kívánságokkal viszonzom. Mindenkit üdvözlök. — *Horváth Sarolta*. Köszönöm a jó kívánságokat. A virágmagvakat várjuk. Boldog új esztendő és sikert a megkezdett munkához! — *Hodnadasi kis cimborák*, köszönöm a karácsonyi megemlékezéseket. A színdarab nagyon lefoglalt benneteket. No, ha több időtök lesz írjatok ám! — *Gr. Béli Margit, Miklós és Mária*. Kedves figyelmetek örömet szerzett. Köszönöm az ünnepi jó kívánságokat. Hasonlóan én is sok minden jót, sikert és előmenetelt kívánok nektek az új esztendőben. — *Sbrizay Hajnalka*. Kis szíved melegét küldted el abban a karácsonyi üdvözetben. Kívánom neked viszonzásul, hogy az iskolában a te bizonyítványod legyen a legszebb ezévben. — *Gr. Bethlen Katinka és Dönci*. A fenyőtobozos karácsonyfa ág, az égő gyertyákkal nagyon szép volt. Meghatott szeretettel gondoltam érte — rátok. Az aláírásból láttam, hogy Döncike már úgy forgatja a tollat, akár egy nagy. No írjatok máskor is. A kedves nagymamának tszteleltjes üdvözetem küldöm. — *Tanka Geyza*. El sem képzeled, hogy mennyire megörültem a levelednek. Éppen gondoltam: nini minden kis cimborá írt már levelet, csak éppen Geyza barátom nem, pedig a nyáron ugyancsak nagy barátságban voltunk. Még jó, hogy karácsonyra befutott a leveled. — *Csizék Nellyke*. Megleptél a leveleddel. A rajzaid egész ügyes rajzok. Csak azt írd meg a saját elgondolásaidd e, vagy valahonnan rajzoltad? Barna Terit megfoglaljuk ismertetni a kis cimborákkal. — *Krasznay Irénke és Ibolyka*. Még csak most lettetek új cimboráink, már is elküldtéték a bemutatkozó levelet. A kis lapot nagyon megszerettétek. S Mosolygó Mariskát meg is sirattátok. Irénke bélyeggyűjtő szeretne lenni, Ibolyka inkább rajzolgatni szeretne. Az új cimborákat azonban mindketten üdvözlitek. — *Rozenberg Sárika, II. elemi osztály tan.* A betűrejtvényt egész jól kitaláltad. Átadtam Pista bácsinak. — *Enyedi Gyurka, V. el. o. t.* Szorgalmas rejtvényfejtőink közé tartozol Gyurka. No jöjj el a mesedélutánra is. Az új rejtvényt átadtam a megfejtéssel együtt Sólyom Pista bácsinak. — *Barabás Erzsike, Turda*. Át írtuk a címszalagot Turdára. Reméljük meg is kaptad a lapokat? — *Simon Agnes, I. g. o. t.* Mindkét rejtvényt beérkezett. Hogy nyersze-

nem tudhatjuk előre. Kinek milyen a szerencséje. — *Steiner Tibor, III. el. o. t.* A nyert jutalomkönyvet megkaptad. Nem is remélted, de egyszer csak vitte a postás bácsi a nyereséget. Örömdben megfejtetted mindjárt az új rejtvényt is. Be is küldted. Írj majd máskor is. — *Tubákos Évike, III. el. o. t. és Jucika, I. l. o. t.* Szép, rendes levélkédet, örömmel és szívesen olvastam. Nem hiába édesanyád leánya vagy. — Ő is mindig ilyen szépen, rendesen írt. Kérdezd csak meg tőle majd megmondja — mert együtt jártunk iskolába. Írj máskor is Évike. Édesanyádat melegen üdvözlöm. — *Tyma Magduska, Corund, III. el. o. t.* Mindkét leveledet megkaptam, csak most sok volt a posta, azért nem tudtam válaszolni előbb. Épp azért kis cimborák nem kell senkinek sem türelmetlenkednie, mert, ha nem előbb, de utóbb, mindenki kap üzenetet a levelére. Szépen és hűlyesen írtál Magduska, egy kis paca esett ugyan a levél végére, de ez egyáltalán nem rontott a leveleden. Írjál csak máskor is, mindig szívesen olvasom a leveledet. A rejtvényfejtés részt vesz a sorsoláson. — *Hódis Ily, IV. g. o. t.* Rejtvény megfejtéseidet Pista úr vette gondjaiba. *Bogdán Mancika, I. g. o. t., Kárpáti Egon, I. g. o. t., Nagy Ferenc, II. el. o. t., Orbán Laci, I. el. o. t., Márton Emmi, Márton Lajos, Barakonyi Ibolya, III. el. o. t., Regézy Irén, I. g. o. t.* Cluj a megfejtések és az új rejtvények is a rovatvezetőhöz kerültek, Ő fogja majd elbírálni, résztvesznek-e a sorsoláson s az újak közülhetők-e? — *Br. Bánffy Katinka, III. el. o. t.* Megfejtésed idejében beérkezett, részt is vesz a sorsoláson. Azonban máskor tintával írd, mert a ceruza könnyen elmosódik. Már pedig a leveleiteket összegyűjtjük és idővel betesszük a múzeumba, hogy lássák mit írtak és hogy írtak a mai gyerekek. Ezért kell tintával írni, mert a ceruza pár hónap múlva elmosódik. — *Sztojka Tibor, Satumare*. Lám nem felejtettek el engem az én satmari kis cimboráim, néha-néha felkeresnek egy-egy levéllel. Te már eddig is megfejtetted Tibor a rejtvényeket, de csak most küldted be először. Majd küldd be máskor is. A megfejtés jó. A sorsoláson részt vesz. *Pinczés Gyula*. Már be is küldted a rejtvényt. Nagyon helyes. Átadtam a rovatvezetőnek. — *Vaska Klárka, Cluj, I. g. o. t.* A 33-as számú rejtvény megfejtése beérkezett. — *Kárpáti Egon Cluj*. A 34-es szám megfejtését a Vaska Klárkával együtt átadtam a rovatvezetőnek. — *Shakáll István, II. g. o. t. Cristur*. A versedet az utóbbit és az előbbit is megkaptam. Sorra fog kerülni, csak most anyagtorlódás miatt várni kell. De különben a türelem, olyan erény, amely szépen ékesíti a kis cimborákat. Örömmel

látom leveleitekből cristur-i kis cimborák, hogy az Új Cimborának milyen hűséges olvasói vagytok. Hogy a levelezés szüleiteknek sokba ne kerüljön beszéljétek össze és küldjétek — 4-en, 5-en egy borítékban a levelet s küldeni valókat. Így lényegesen kevesebbe kerül, ha közös postával külditek. — *Nagy Előd, IV. clemi o. t.* Te is a jó levelező cristuri cimborákhoz tartozol s küldöd be a pompásan megfejtett rejtvényt. Amint látom a megfejtés hibátlan, így a sorsoláson részt is vesz. — *Bán Jolánka és Éva, Turda.* Hosszú leveleket örvendéssel olvastam. Lám milyen ügyes voltál, toboroztál egy új kis cimborát. No részt is veszel vele a versenyen. Így kellene minden kis cimborának: legalább mindenkinek még egyet szereznii (már, akik nem szereztek eddig.) Így aztán csak menénk lassan előre. — *Bán Istvánné.* Kedves sorait jól eső érzéssel olvastam. Köszönöm a jó kívánságokat. Keressen fel máskor is levelével. A többi kedves levélre a következő számban válaszolunk.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Földrajzi pótlórejtvény.

Beküldte: *Bandi Dezső, III. g. o. tan.*

...*isza, ...dua, ...védország, ...ozambik, ...rábia, ...izza, ...zsia, ...alaton, ...rie, ...yon.*

Ha a fenti földrajzi nevek mindenikéhez hozzáadjuk a helyes kezdőbetűket, akkor egy híres holland felfedező nevét kapjuk.

2. Ugrórejtvény.

Beküldte: *Kálmán Margit, Peris.*

A	e	t	ö	b	t	á	a
r	s	t	b	e	f	r	d

Megfejtési határidő: 1936. január 25.

A 33-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Betűrejtvény: Keresztes pók. 2. Szótagrejtvény: Maros, Duna, Tisza, Körös, Szamos és Küküllő. 3. Számrejtvény:

20	10	8	2
10	20	2	8
8	2	20	10
2	8	10	20

Megfejtést küldtek be: Kárpáti Egon, Orbán Lacika, br. Bánffy Kátinka, Barakonyi Ibolyka,

Martin Lajos, Nagy Ferenc, Bogdán Mancika, Steiner Tibor, Simon Ágnes, gr. Dégenfeld Anni, Tekse Gizella, Antal Julianna, Kozma Irén, Rápolthy Jenő, Balázs Mária, Hercz Klára, Hódís Ilke, Martin Emmi, Tyma Magda, Enyedi György, Rosenberg Sárka, Boldizsár Lilike, Lebovits Gabi, Koszta István, Takács Albert, Bandi Dezső, Ferencz Noemi, Pincés Gyula, Nagy Előd, Vaska Klára, Sztojka Tibor, Hercz Ella, Jaeger Margit, Regéczy Irén és Öry Imre és Huba.

Könyvjutalomban részesültek: Kárpáti Egon, Vaska Klára, Sztojka Tibor, Bogdán Mancika, Gr. Degenfeld Anny és Hercz Ella.

Kisebb könyv és egyéb ajándékokat kaptak: Simon Ágnes, Balázs Mária, Tyma Magda, Ferencz Noemi, Pincés Gyula, Regéczy Irénke Lebovits Gabi.

Erdély legelterjedtebb képes néplapja a

MAGYAR NÉP

amely lap hetenként egyszer, 20 oldalon és nagy példányszámban jelenik meg.

Kérjen mutatványszámot

Ha valami hirdetőnivalója van, keresse fel a kiadóhivatalt:

CLUJ, Strada Baron L. Pop 5.

Előfizetés egy évre 150.—, félévre 85.— Lei.

TELEFON: 6-87.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „**Studium**“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keeskeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.